

РЕШЕНИЕ

№ 456

гр. Ловеч, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОВЕЧ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ИРЕНА В. РАБАДЖИЕВА**

при участието на секретаря **ПРЕСЛАВА СТ. ДИЧКОВА**
като разгледа докладваното от **ИРЕНА В. РАБАДЖИЕВА** Гражданско дело
№ 20214310101758 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.74, ал.1 вр.чл.71, ал.1, т.1 и т.3 от ЗЗДискр.

Производството е образувано по искова молба от К. И. Г. – I гр. Затвора – *****
против Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ – ***** , *****.

Ищецът твърди, че на 16.10.2018 г. е приведен от ***** в ***** . В ***** е настанен в килия № 108, която се намира на първия етаж в корпуса на затвора, северно крило. Посочва, че килия № 108 на ***** е с размери около 180 см, на 290 см, с 1 бр. прозорец с размери около 70 см.х 90 см. На един метър навътре от вратата, по цялата ширина на килия № 108 има изградена допълнителна решетка с постоянно заключена решетъчна врата, която не позволява на ищеца да използва цялата площ на килията. След допълнителната решетка килията е оборудвана с 1 бр. легло, 1 бр. маса, 1 бр. стол, 1 бр. шкаф, санитарен възел без преграда и видимост от вратата и мивка с постоянно течаща вода. Твърди се, че общата площ на килия № 108 след допълнителната решетка е около 46 кв.м. От тази площ като се извади площта на санитарния възел, леглото, масата, стола и шкафа, свободната използвана площ в килия №108 остава около 1 кв.м, която площ е под гарантирания минимум по чл.43, ал.4 от ЗИНЗС.

Твърди се още, че осветлението в килия № 108 е постоянно и не се гаси нито през деня, нито през нощта. Изтъква, че същото е недостатъчно и е под минималните изисквания за осветеност в обществени страда, така и жилищни сгради относно спални помещения в общежития, установени Наредба № 49/1976.

Ищецът излага, че основанието за подаване на исковата молба е, че администрацията на ***** го е настанила за периода от 18.10.2018 г. до 20.10.2020 г. в килия № 108, която килия е под минималния минимум от площ съгласно чл.43, ал.4 от ЗИНЗС с открит санитарен възел с видимост от вратата и шпионката, и с недостатъчно осветление съгласно Наредба № 49/1976 г.

Твърди, че същевременно администрацията на ***** при същата присъда и режим като на ищеца настанява лишени от свобода с доживотна присъда на специален режим в спални помещения с гарантирани минимум 4 кв.м. на човек съгласно чл.43, ал.3 от ЗИНЗС, без допълнителна решетка на един метър навътре от вратата със закрит санитарен възел и с нормално осветление, което през нощта се гаси и се включва дежурно осветление.

Наведени са твърдения, че заради това неправомерно и неравно третиране на ищеца в сравнение с другите лишени от свобода от 11 група със същата присъда и режим на ищеца е писал жалби да се прекрати неравното третиране в ***** и да бъде преместен в спално помещение с осигурени минимум 4 кв.м. площ съгласно чл.43, ал.3 от ЗИНЗС със закрит санитарен възел и осветление съгласно Наредба №49/1976 г. Въпреки наличието на място и на свободно спално помещение, ищецът не е бил преместен.

Счита, че от съпоставянето на двете фактически положения е видно, че те се различават едно от друго след като ръководството на ***** са третирали ищеца по-неблагоприятно за периода от 18.10.2018 г. до 20.10.2020 г. в сравнение с другите лишени от свобода с доживотни присъди на специален режим. Твърди, че това фактическо положение е поставило ищеца в по-неблагоприятно положение спрямо другите лишени от свобода с доживотни присъди от ***** . Според ищеца, това негово различно третиране от страна на ответника ГДИН е било на основата на неговото лично положение, произход и местожителство и е породило в ищеца притеснения, неудобство, унижение на човешкото достойнство, породени чувства на отритнатост, незащитеност, страх и липса на желание.

Въз основа изложеното в обстоятелствената част на ИМ е отправено ИСКАНЕ съдът да признае за установени твърдяните от ищеца действия и бездействия на ответника Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – ***** за незаконосъобразни, извършени в противоречия с дискриминационното законодателство, за периода от 18.10.2018 г. до 20.10.2020 г. и присъди обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 20 000лв, в резултат от неправомерно и неравно третиране на ищеца в сравнение с другите лишени от свобода от 11 група в ***** , със същата присъда и режим като на ищеца, което породило за ищеца притеснения, неудобства, унижение на човешкото достойнство, чувство на отритнатост, незащитеност, страх и липса на желание за живот, ведно със законната лихва от датата на завеждане на ИМ до окончателното им изплащане.

Съгласно разпоредбата на чл.131 от ГПК на ответника е изпратен препис от ИМ заедно с приложенията, като му е указана възможността да подаде писмен отговор в едномесечен срок, задължителното съдържание на отговора и последиците от неподаването на такъв или неупражняването на права.

Постъпил е писмен отговор от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез пълномощник - юрисконсулт Галя Гева. Ответникът излага, че ищецът К. Г. е постъпил в Затвора в гр. Ловеч на 16.10.2018 г., преведен от Затвора – Враца, търпи наказание доживотен затвор, наложено с присъда № 11/07.04.2003 г. по НОХД №14/2003 г. на Окръжен съд – Ловеч, при специален режим. Сочи, че в затвора – Ловеч ищецът е разпределен да изтърпява наказанието си в 11 гр., в която се разпределят осъдените на „доживотен затвор“ и „доживотен затвор без замяна“, с начало на изтърпяване на наказанието – 18.10.2002 г. На основание Заповед № Л-3905/18.09.2020 г. на зам.главния директор на ГДИН Г. е преведен в Затвора – София на 20.10.2020 г. за доизтърпяване на наложеното наказание. В отговора на ИМ е застъпено становище за допустимост на предявените иски по чл.71, ал.1, т.1 и т.3 от ЗЗДискр, но същите са оспорени като неоснователни по подробно изложените в отговора съображения.

В с.з.ищецът –К. И. Г. се явява лично и със служебно назначен процесуален представител – адв. Х. И.. Поддържа иска и моли като основателен и доказан, да бъде уважен в пълния претендиран размер.Подробни фактически и правни доводи са изложени в хода на устните състезания.

Ответникът-Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“-гр.София се представлява от юрисконсулт Гева. Застъпва становище за неоснователност и недоказаност на предявения иск.Подробни аргументи са развити в писмена защита.

Съдът, като обсъди доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно служебно извършената справка в НБД „Население“ ищецът К. И. Г. е с постоянен и настоящ адрес в гр. Ловеч, ул.“Осъмска“№38, вх.Е, ет.1, ап.2.

Не се спори по делото, че през процесния период от време, ищецът К. И. Г. търпи наказание „Доживотен затвор“ в Затвора в гр.Ловеч, където е преведен на 16.10.2018 г. от Затвора – Враца. Наказанието е наложено с Присъда № 11/07.04.2003 г. по НОХД №14/2003 г. на Окръжен съд – Ловеч, в сила от 25.04.2005 г. С Определение № 522/26.07.2017 г. по ЧНД № 433/2017 г. по описа на ВрОС режимът на изтърпяване на наказанието доживотен затвор, наложено с посочената присъда, по предложение на началника на Затвора – Враца, е заменен от „строг“ на „специален“, под засилен надзор и охрана.

Установява се, че на основание Заповед № 3905/18.09.2020 г. на заместник главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ Г. е преведен в Затвора – София на 20.10.2020 г. за доизтърпяване на наложеното наказание.

Безспорно е установено, че в периода от 16.10.2018 г. до 20.10.2020 г. ищецът К. Г. е пребивавал в *****. Същият е бил настанен в XI група в Зоната за повишена сигурност, в която се настаняват осъдените на доживотен затвор и доживотен затвор без замяна в съответствие с изискването на чл.197, ал.1 от ЗИНЗС, като е въдворен в килия №108.

Съгласно изготвената и приложена по делото Справка с Рег.№ 1204 от 23.03.2022

г.на ответната ГДИН, в изпълнение на разпоредбата на чл.54 от ППЗИНЗС лишените от свобода на специален режим изтърпяват наказания в затвори от закрит тип и се настаняват в постоянно заключени помещения при засилен надзор и охрана. В съответствие с изискването на закона за засилен надзор и охрана осветлението в килиите не се изключва. Килиите имат изграден с преграда собствен санитарен възел с постоянно течаща вода, прозорците са с алуминиева дограма, отваряеми, осигурен е достъп до светлина и чист въздух, съобразно изискването на чл.20, ал.2 и ал.3 от ППЗИНЗС. В килията има легло, маса, стол и шкаф, които са закрепени неподвижно за пода. В съответствие с чл.21, ал.1 от ППЗИНЗ спалните помещения се обзавеждат с отделни легла за настанените лица, снабдени със спални принадлежности, шкафчета за лични вещи, маса, столове, осветителни и отоплителни тела, като се осигуряват условия за пряк достъп на дневна светлина и възможност за проветряване. Видно от справката, лишените от свобода с доживотни присъди в затвора – Ловеч се настаняват на два етажа. Помещенията на втория етаж са със собствен санитарен възел, изграден към килията, отделен със стена и врата, като всички килии в коридора са идентични. Помещенията на първия етаж, в които се настаняват лица с доживотни присъди в затвора – Ловеч, също са със собствен санитарен възел, отделен с преграда и без врата, като всички килии в коридора са идентични.

По отношение на горните факти, както и относно начина, по който ищецът е реагирал на настаняването си в килия №108 и неимуществените вреди, които твърди, че е претърпял от престоя си там, по делото са събрани и гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Г. В. В. и Х. А. Х..

От показанията на св. В. се установява, че през 2018 г. е пребивавал в *****, в 11 група, на 1 етаж, килия № 106. Преди това бил на втория етаж в 215 килия, като е преместен на първия етаж през м. септември 2018 г. Посочва, че ищецът К. Г. бил докаран от Затвора – Враца в средата на м.октомври 2018 г. и бил въдворен в килия № 108 на първия етаж, през една килия от неговата. Твърди, че килиите на първия етаж са идентични. Пояснява, че от ляво са килиите на 11 група, а от дясно – килиите на карцера за изтърпяване на дисциплинарно наказаните. Всички килии на етажа са малки, около 5 кв.м, на две нива са – от вратата до второто ниво има около 80 см., а второто ниво е на около 30 см. по-високо от първото. Сочи, че в килия № 107 и №108, в която бил настанен ищецът, помещението има две врати – една вътрешна тежка решетъчна, която прегражда самата килия на две, и външна врата. Свидетелят заявява, че е пребивавал няколко дни в килия №108, поради което е детайлно е запознат и може да я опише, както и да направи сравнение. Изтъква, че монтираната решетка от вътрешната страна прегражда самата килия и всъщност остава по-малко от 1 кв.м. за придвижване. Отбелязва, че в помещението има и тоалетна с малка мивка, като е поставена декоративна преграда към леглото. Твърди, че „фактически цялата килия представлява една тоалетна с легло, защото една нормална тоалетна е около 5 кв.м.“ Посочва още, че в килия №108 има малко столче /с размери 25х25/, хванато за пода, който е от теракот. На вътрешната решетка има монтирана стойка за телевизор или масичка, без да може да определи конкретно, с размери около 30смх40см. Има също и шкаф около 1,20

м.висок и легло. Описва, че помещението има прозорец, като само една част е отваряема. Относно осветлението, посочва, че е луминисцентно, високо над входната врата, силно е и тъй като свети денонощно, пречи както да се гледа телевизор, така и да се спи. Свидетелят твърди, че има случаи, когато тоалетната връща миризма от мръсния канал и „мирише ужасно“. Отделно от това, тръбите на тоалетната /Ф12/ вървят през килията и шуми, вкл. и от горните три етажа,, „все едно живееш под водопад“, поради което не може нормално да се спи и да се осигури 8 часа непрекъсната почивка. Според показанията на св. В., когато ищецът бил в килия №8 имало много свободни места на втория етаж, където са килии за лишени от свобода със същия режим, които са по-големи, с възможност да бъдат настанени по трима, дори четирима души. Изтъква, че килиите на втория етаж не са с открита тоалетна, както е в тези на първия етаж, а са закрити и с преградни стени от пода до тавана с врата, с прозорец за вентилация и квадратура според изискванията. Има нормална маса със столчета и можеш да седнеш да се храниш нормално. Прави сравнение, че в килията на първия етаж това е невъзможно, тъй като масата е малка и ако на нея е телевизора, няма място за хранене и затова се хранят на леглото или прави. Свидетелят твърди, че килиите на карцера са абсолютно идентични с килия №108, с тази разлика, че в наказателните килии нямат право на цигари, кафе, телевизор и багаж. Заявява, че К. пред него многократно е правил опити да се премести от тази килия, за което уведомявал отрядния ръководител Лишев. Знае, че и писмено е подавал молби за преместване на втория етаж, но отрядният му казвал, че „те са там не да ни вършат работа, а точно обратното, да ни пречат“.

Св. Х. дава показания, че през 2018 г. е бил в ***** в една група с ищеца К. Г.. Бил в килия на втория етаж, където са настанени доживотно осъдените, а К. бил в килия на първия етаж, където са и наказателните килии. Твърди, че килиите на първия етаж са идентични като размери и оборудване. В почти всички килии, вкл. и в тази, в която бил настанен ищецът, има на около 1 м. от вратата метална решетка, която прегражда цялата стена и обитателят на килията няма достъп до цялото помещение. Наред с това, килията на ищеца била единствената, в която имало и подиум на около 30-40 см., което още повече затруднявало лишения от свобода. Санитарният възел в килията е открит, точно срещу вратата и до леглото, като видимостта от вратата е пряка. Ширината на килията е около 1,80 м, а ширината на санитарния възел около 1 м, при което главата на обитателя на килията е до санитарния възел. Твърди, че осветлението в спалното помещение е недостатъчно и вместо 75 лукса, каквото е изискването по закон, в тези килии този норматив не се покрива и средната осветяемост на помещението през деня е 46 лукса. Отбелязва, че този факт му е известен, тъй като е обитавал килия №115 /точно срещу килията на ищеца/ и това е установено от експертизата по водено от него адм.дело №129/2020 г. пред Адм.сът-Габрово. Подчертава, че по посоченото дело е установено, че за помещенията в *****, оборудвани по гореописания начин, няма издаден акт 16. Заявява, че не е спазено нормативното изискване да има плътна преграда между санитарния възел и жилищните помещения, като видимостта от вратата е пряка. Твърди, че К. многократно е искал да се измести от тази килия и непрекъснато поставял този въпрос към администрацията, като е писал и молби в тази връзка. Изтъква, че на втория етаж килиите са двойно по-големи,

около 12 кв.м и въпреки че на този етаж имало празна килия, както и килии с по един човек, ищецът не е бил преместен. Посочва, че на първия етаж имало настанени и други лишени от свобода с доживотни присъди, но те били там по собствено желание, за разлика от ищеца Г.. Счита, че отношението на администрацията на затвора към К. Г. е тенденциозно поради неговото местоживееие. Тъй като ищецът е от гр. Ловеч, свидетелят често е чувал, да бъде упрекван от администрацията, че „излагал района, тъй като е извършил престъпление, за което е осъден и имало негативен отзвук в обществото по отношение на това.“ Изказва мнение, че именно оттам произлиза тенденциозното отношение към Г. и че ако последният „не беше от гр. Ловеч, отношението на администрацията към К. щеше да е както към всички лишени от свобода“. Относно условията в килията на ищеца излага още, че санитарният възел е открит и канализацията връща миризмата, а при евентуална авария по тръбопровода, целият първи етаж мирише ужасно. Посочва, че под килиите на първия етаж е банята и в помещенията, включително в килията на К., избива влага. Изтъква, че като се изключи санитарният възел от жилищната площ, в помещението остава не повече от 1 кв.м. свободна площ. Подчертава, че на втория етаж условията са коренно различни – по-голямо помещение, два прозореца на всяка килия, санитарният възел е с плътна преграда и отделен от спалното помещение, масата е около 4 пъти по-голяма отколкото долу, има три големи шкафа.

Условията в една от килиите на първия етаж -килия № 115, която е идентична с килия №108, в която е бил настанен ищецът - са били предмет на изследване и анализ по адм.дело № 129/2020 г. по описа на Адм. съд – Габрово, образувано по искова молба от св. Х. против ГДИН. По делото е постановено решение № 38 от 12.04.2021 г., с което Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – София е осъдена да заплати на Х. А. Х. обезщетение за претърпени неимуществени вреди поради престоя му при неблагоприятни условия в наказателна килия в ***** за периода от 07.02.2019 г. до 14.02.2019 г. в размер на 300.00 лв., ведно с лихва за забава от 14.02.2019 г. до датата на окончателното изплащане на сумата по главницата. Съдът е приел, че в процесния период администрацията на затвора – гр. Ловеч е поставила лишеният от свобода в неблагоприятно положение по смисъла на чл.3, л.2 от ЗИНЗС.

При така очертаните по спора фактически обстоятелства ищецът К. И. Г. е сезирал съда с искова претенция по реда на чл.74,ал.1 вр. чл.71, ал.1, т.1 и т.3 от ЗЗДискр. Твърди, че в резултат на неравно третиране в сравнение с другите лишени от свобода от 11 група в *****, със същата присъда и режим, понесъл неимуществени вреди – притеснения, неудобства, унижение на човешкото достойнство, породени чувства на отритнатост, незащитеност, страх и липса на желание за живот.

Разпоредбата на чл.4 от Закона за защита от дискриминация забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други

признаци установени в закон или в международен договор по който Република България е страна. Легалните определения на понятията пряка и непряка дискриминация се съдържат съответно в чл.4, ал.2 и 3 от ЗЗДискр.

За да е налице проява на дискриминация по смисъла на закона, следва да са осъществени в условия на кумулативност всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма. На първо място, следва да е налице акт, действие или бездействие, свързани с диференциран подход към дадено лице. На следващо място, диференцираният подход трябва да е обвързан от защитен признак по чл. 4, ал.1 от ЗЗДискр. На трето място, по-неблагоприятното третиране, респективно поставянето в по-неблагоприятно положение следва да е целено /извършено съзнателно/ или да има за резултат засягане на права или законни интереси. На последно място, следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното положение и причината за него, т.е. неравното третиране следва да е обусловено от защитен от закона признак. Следователно, за да се квалифицира дадено деяние като дискриминационно, следва да се установи факта на неравно третиране, на сравнимост на ситуацията, на защитен признак, и на различие по този признак със сравняваните лица, както и причинната връзка между неравното третиране и защитения признак. Когато поставянето на едно лице в неравнопоставено положение, в сравнение с други лица, не се дължи на някой от обективните признаци по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., следва да се приеме, че не е налице проява на дискриминация, респ. такова неблагоприятно третиране не обуславя отговорност по реда на ЗЗДискр. Ето защо на общо основание в тежест на ищца е да докаже фактите, въз основа на които твърди, че е подложен на дискриминация и неравно третиране.

В настоящия казус с оглед релевираните от ищеца фактически обстоятелства, съдът приема, че същият е навел твърдения за осъществени спрямо него прояви на пряка дискриминация, основани на неговото лично положение.

В закона липсва легална дефиниция на защитения признак "лично положение" и това налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво.

Твърдението на ищеца за наличието на такъв същностен за личността му белег, обусловил неравностойното и тенденциозно отношение към него, се основава на факта, че е с местоживеене в гр. Ловеч, където са неговият постоянен и настоящ адрес, и като осъден и лишаване от свобода и като доживотно лишен от свобода в процесния период е изтърпява наказанието си именно в *****, където е би третиран по-неблагоприятно в сравнение с другите лишени от свобода със същия режим.

Съгласно §1, т.7 от ДР на ЗЗДискр, „неблагоприятно третиране“ е всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл.4, ал.1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл.4, ал.1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица.

За да се обоснове извод за наличие на дискриминация по твърдения от ищеца обективен признак „лично положение“ трябва да се направи сравнение между начина, по който същият е третиран и начина на третиране на други лица, които са в същото или сходно положение, т. е. по отношение на които са налице сравними сходни обстоятелства – това са лицата, които изтърпяват същото наказание (доживотен затвор и доживотен затвор без замяна) в същия затвор. Само сравнението с тях е от значение за преценката дали е налице спрямо ищеца дискриминация. В този смисъл Решение № 244/14.08.2012 г. по гр.дело № 777/2011 г. на ВКС, IV г.о., Определение № 291 от 27.02.2014 г. по гр.дело № 6840/2013 г. на ВКС, IV г.о.

В настоящия случай не се установи нито твърденият от ищеца недопустим противоправен резултат, нито наличие на дискриминационно отношение, основано на признака „лично положение“ или на някой от останалите признаци по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр.

Ищецът К. Г. е осъден на наказание "доживотен затвор", като съгласно 197, ал. 1 ЗИНЗС наказанието "доживотен затвор" и "доживотен затвор без замяна" се изпълнява в отделни затвори или в обособени отделения към другите затвори. Съгласно разпоредбата на чл. 197, ал. 2 ЗИНЗС, доколкото в глава 15 от закона не е предвидено друго, при изпълнение на наказанието доживотен затвор и доживотен затвор без замяна се прилагат общите разпоредби. Доколкото и нормите на чл.198 и чл.199 от ЗИНЗС не се съдържат изисквания относно спалните помещения, то и по отношение на същите следва да намерят приложение общите правила и в частност това на чл.20, ал.3 от ППЗИНЗС. Според същото на лишените от свобода се осигурява постоянен достъп до санитарен възел и течаща вода, като в заведенията от закрит тип ползването на санитарен възел и течаща вода през нощта се осъществява в спалните помещения.

Съгласно чл. 41, ал. 3 ЗИНЗС в затворите, поправителните домове и затворническите общежития поправителното въздействие се осъществява диференцирано по отношение на настанените в тях отделни категории осъдени. Изтърпяването на наказание "лишаване от свобода" е подчинено на различен режим, с оглед степента на опасност на извършеното престъпление и дееца. В случая ищецът излежава присъдата си при специален режим и при засилени мерки за сигурност, като съгласно разпоредбата на чл. 71, ал.2 от ЗИНЗС, лишените от свобода на специален режим се настаняват в постоянно заключени помещения при засилен надзор и охрана.С разпоредбата на чл.198, ал.6 от ЗИНЗС е предвидено, че със заповед на началника на затвора поставените на специален режим осъдени на доживотен затвор и на доживотен затвор без замяна може да участват съвместно с други лишени от свобода в трудови, възпитателни, образователни, спортни и други дейности.

В съответствие с посочените по-горе изисквания към условията на изтърпяване на наказанието от лишените от свобода на специален режим ищецът К. Г. е бил настанен в единична килия № 108, където е пребивавал в продължение на около две години – от 18.10.2018 г. до 20.10.2020 г. От приложените към делото писмени доказателства и свидетелските показания безспорно се установява, че килийните помещения на първия етаж

са с по-малка площ от килиите на втория етаж, като в килия №108 площта допълнително се намалява и от поставената метална решетка, която не позволявала на ищеца да ползва цялата площ на помещението. Безспорен е също и фактът, че в килиите на първия етаж не е била осигурена изолация на санитарния възел от останалата част на помещението, като липсвала преградна стена и имало непрекъсната видимост от вратата.

От приложената към делото справка на Началника на ***** се установява, че ищецът е настанен в група в Зоната за повишена сигурност /ЗПС/, в която се настаняват осъдените на доживотен затвор и доживотен затвор без замяна в съответствие с изискването на чл.197, ал.1 от ЗИНЗС, като условията за изтърпяване на наказанието са еднакви за всички лишени от свобода. Лишените от свобода на специален режим изтърпяват наказания в затвори от закрит тип и се настаняват в постоянно заключени помещения при засилен надзор и охрана, като с оглед изискването за засилен надзор и охрана осветлението в килиите не се изключва. Съгласно справката, килиите имат изграден с преграда собствен санитарен възел с постоянно течаща вода, прозорците са с алуминиева дограма, отваряеми, осигурен е достъп до светлина и чист въздух, съобразно изискванията на чл.20, ал.2 и ал.3 от ППЗИНЗС. В килията има легло, маса, стол и шкаф, които са закрепени неподвижно за пода. Отбелязано е, че е спазено изискването на чл.43, ал.4 от ЗИНЗС, съгласно който минималната жилищна площ в спалното помещение за всеки лишен от свобода не може да е по-малка от 4 кв.м. Видно от представената справка в табличен вид, всички килии на първия етаж са с еднакви размери – 3,5 / 1,8 и с полезна жилищна площ от 5,2 кв.м. Изрично е посочено, че всички килии в коридора на първия етаж са идентични - със собствен санитарен възел, отделен с преграда и без врата.

По делото са представени също и списъци на лишените от свобода от XI група – ***** и разпределението им по килии за процесния период. Установява се, че освен ищецът, през целия период на пребиваването му в килия № 108, в останалите килийни помещения на първия етаж непрекъснато е имало настанени и други лица с доживотни присъди - в килия № 106- Г. В. В., С. И. П. и Ж. И. И. в различни периоди, в килия № 110 -Д. С. П., в килия № 109 -С. Б. Б., в килия № 111 - Л. А. А. и П. С. П. в различни периоди. От горното следва, че още 7 лица са били поставени при сходни битови условия, неразличаващи се съществено от условията, при които е бил поставен и ищецът К. Г.. Неубедителни в тази връзка се явяват показанията на св. Х., че всички останали лица с доживотни присъди, настанени в килиите на първия етаж, са въдворени там по собствено желание, а ищецът е пребивавал в килия № 108 въпреки изразеното желание да бъде преместен на втория етаж, като тенденциозно е поставен при по-неблагоприятни условия поради факта, че е от Ловеч и „излагал района“. Показанията на св. Х. съдът намира за услужливи, още повече, че по делото са налице данни, че с ищеца водят аналогични дела и взаимно се явяват като свидетели по тях, с оглед на което се налагат извод за тяхната субективност.

Анализирайки в съвкупност събраните по делото доказателства, съдът не констатира дискриминация и намира, че в конкретния казус не е установено съзнателно

поставяне в неблагоприятно положение /злепоставяне/ на основата на защитен признак по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр – „лично положение“. В случая липсва данни за съзнателно извършени действия по еднакво третиране, насочени към целенасочено злепоставяне на ищеца, което е една от основните предпоставки за съставомерността по чл.4, ал.2 от ЗЗДискр.

С оглед на всичко изложено по-горе настоящият състав приема, че в рамките на настоящия процес не се установява наличието на белези, които да определят поведението на ответника като дискриминационно по защитен признак по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр.

По делото не се събраха и доказателства, че настъпилите неблагоприятни въздействия върху психичното състояние на ищеца са в причинна връзка с твърдяното нарушение и представляват подлежащи на обезщетяване вреди от неимуществен характер. Несъмнено, ползването на санитарен възел, който не е изолиран и е с открита видимост е създавало неудобства и дискомфорт на ищеца. Несъмнено, ищецът ежедневно е търпял и битови пречки с оглед малката площ на помещението и допълнително монтираната решетка. Недоказано по делото е обаче, така настъпилите негативни изживявания и неудобства да са в резултат на проявено дискриминационно поведение на ответника, който отговаря за режима в местата за изтърпяване на наказанието Лишаване от свобода. С оглед доказателствата по делото съдът приема, че в случая не е налице дискриминация, основана на признака „лично положение“, тъй като не се доказва ищецът да е бил поставен в неблагоприятно положение поради съображения, отнасящи се до неговата личност и местоживееене, а напротив – в неговото положение и при сходни условия в процесния период в Затвора - Ловеч са били и други осъдени на доживотен затвор. Идентичността в условията на третиране на тези лица изключва пряката дискриминация спрямо ищеца, поради което съдът намира, че ответникът не следва да бъде санкционирано по реда на ЗЗДискр. В конкретния случай липсват убедителни доказателства, че неравностойното третиране се основава на защитения признак „лично положение“, както и че въпреки отправените искания от страна на ищеца до администрацията на *****, същата е бездействала с цел да постави ищеца в по-неблагоприятно положение спрямо останалите лишени от свобода въз основа на личните му качества и това да е било извършено съзнателно от тази администрация. Важно е да се отбележи, че всички лишени от свобода се настаняват в спално помещение и се преместват в друго след преценка на администрацията на затвора, съобразена с режима на изтърпяване на наказанието, като няма установена практика лишените от свобода сами да посочват или определят спалното помещение, в което да бъдат настанени.

Извън предмета на настоящото дело е дали условията в килията на ищеца в затвора - Ловеч отговарят на минималните законови стандарти, тъй като от значение в рамките на настоящия процес е единствено дали тези условия се дължат на дискриминационно отношение спрямо ищеца по признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр, което в случая не се установява.

Предвид изложеното по-горе съдът намира, че предявеният осъдителен иск по чл.71,

ал.1, т.3 от ЗЗДискр.- за заплащане на сумата 20 000.00лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди вследствие на допуснато дискриминационно нарушение се явява неоснователен, предвид неоснователността на обуславящата го претенция за установяване на дискриминационно нарушение. и следва да се отхвърли.

Съгласно разпоредбата на чл.75, ал.2 от Закона за защита от дискриминация за производствата пред съд по този закон не се събират държавни такси, поради което и независимо от изхода на процеса ищецът не следва да бъде осъждан да заплаща такава.

При този изход на процеса своевременно направеното с отговора от ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300.00 лв. следва да бъде уважено.

Мотивиран от горните съображения съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен и недоказан, предявения от К. И. Г., ЕГН *****, понастоящем в Затвора – *****, I група, иск с правно основание чл.71, ал.1, т.1 и т.3 от ЗЗДискр.- с искане да се признаят за установени действия и бездействия на ответника ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА”-гр.София, за незаконосъобразни, извършени в противоречие с дискриминационното законодателства, за периода от 18.10.2018 г. до 20.10.2020 г. и се присъди обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 20 000 лв, в резултат от неправомерно и неравно третиране на ищеца в сравнение с другите лишени от свобода от II група в *****, със същата присъда и режим на ищеца, което породило в ищеца притеснения, неудобства, унижение на човешкото достойнство, породени чувства на отритнатост, незащитеност, страх и липа на желание за живот, ведно със законната лихва от датата на завеждане на ИМ /14.09.2021 г./ до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.8 вр. ал.3 от ГПК, К. И. Г., ЕГН *****, понастоящем в Затвора – *****, I група ДА ЗАПЛАТИ на ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА”-гр.София, с адрес: *****, *****, сумата от 300.00 лв. /триста/лева – разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Ловешки ОС в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл.7,ал.2 от ГПК препис от решението да се връчи на всяка от страните.

Съдия при Районен съд – Ловеч: _____